

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 6T/42/2007
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3107010595
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3107010595.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín na hlavnom pojednávaní konanom dňa 2. decembra 2015 v Trenčíne samosudcom JUDr. Michalom Antalom takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný

H. K., nar. X.X.XXXX v V., okres V., bytom v V. V.,
ul. J. č. XX, okres V., zamestnaný ako kuchár v R-Clube,
V. V., okres V., t. č. na slobode,

je vinný, že

dňa 24. februára 2001 v čase o 03.45 hodine ako vodič bez vodičského oprávnenia a pod vplyvom alkoholu v množstve 1,37 promile v krvi, čo predstavuje 0,65 mg/l osobné motorové vozidlo zn. Peugeot XXX EČ: H. XXX, H. „D“ po ceste I/61 smerom z Trenčína do Žiliny a počas prechádzania križovatky s cestou č. I/57 v km 137.800 v k. m. Dubnica nad Váhom neprispôbil rýchlosť jazdy vozidla stavu a povahe vozovky, ktorá bola zľadovatelá a poveternostným podmienkam a okolnostiam ktoré mohol predvídať, vyšiel s vozidlom mimo vozovku vpravo do poľa, kde sa vozidlo prevrátilo a následne vyšlo na ľavú krajnicu cesty I/61, kde zostalo stáť, pričom spolujazdec H. P. utrpel mnohopočetné rozsiahle zranenia nezlučiteľné so životom, ktorým v ten istý deň v Nemocnici s poliklinikou v Ilave podľahol, spolujazdec D. R. utrpel hlboké bezvedomie, zlomeninu spodiny a klenby lebky, kľúčnej kosti, zranenie mozgu, súvislú zlomeninu rebier, pohmoždenie pľúc vľavo, trieštivé zlomeniny stavcov 11, 12, 1 a 3 s prerušením miechy, ochrnutím končatín, pričom je doposiaľ imobilný, a to aj je rozhodnutím Okresného súdu v Trenčíne pozbavený spôsobilosti na právne úkony, pričom dňa 30.12.2013 zomrel,

t e d a

- inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a ťažkú ujmu na zdraví, pričom porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho postavenia a uloženú mu podľa § 15 odsek 1, odsek 2, § 4 odsek 3 písm. b) Zákona č. 315/1996 Z. z.

- v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, vykonával činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí a takýmto činom z nedbanlivosti spôsobil iný závažný následok,

č í m s p á c h a l

trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona účinného do 31.7.2001 v jednočinnom súbehu s trestným činom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písmeno d) Tr. zákona účinného do 31.7.2001.

Za to sa

o d s u d z u j e

podľa § 224 odsek 2 Tr. zákona účinného do 31.7.2001 za použitia § 35 odsek 1 Tr. zákona účinného do 31.7.2001 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky nepodmienečne.

Podľa § 39 odsek 2 písmeno a) Tr. zákona účinného do 31.7.2001 sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 49 odsek 1 a § 50 odsek 1 Tr. zákona účinného do 31.8.2001 sa obžalovanému ukláda aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 4 (štyri) roky.

Podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku sa obžalovanému ukláda povinnosť nahradiť škodu poškodenej L. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. nad L., M. a H. č. XXXX/XX, okres L. nad L. v sume -3.089,- €.

Podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku sa poškodený G. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. V., R. č. XX, okres V. s nárokom na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Z dôkazov vykonaných v konaní pred súdom, na podklade opätovne podanej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 28. marca 2007 č. k. 1 Pv 148/01-197 potom, čo súd vrátil túto trestnú vec proti obžalovanému na podklade pôvodne podanej obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 11. júla 2002 č. k. 1 Pv 148/01-86, na hlavnom pojednávaní, spôsobom a v rozsahu tak, ako navrhli procesné strany a ako bolo určené súdom, vrátane doplneného dokazovania v intenciách (v naznačenom smere) uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24. júna 2014 č. k. 2To/99/2013-512, ktorým už raz meritórne rozhodnutie - rozsudok zo dňa 12. júna 2013 v predmetnej trestnej veci Okresnému súdu Trenčín zrušil a prikázal mu vec v potrebnom rozsahu prejednať a rozhodnúť, ako aj vrátane prijatého doplneného dokazovania na základe návrhu obžalovaného opätovným výsluchom znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie, so zreteľom na ustanovenia §§ 2 ods. 19, 278 ods. 1, ods. 2 Tr. poriadku, vyhodnotením týchto vykonaných dôkazov v súlade s § 2 ods. 12 Tr. poriadku, t. j. jednotlivo a vo vzájomnom súhrne bez ohľadu na to, ktorá z procesných strán tieto dôkazy navrhla či obstarala, súd zistil (opätovne) skutkový stav veci tak, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný H. K. ku skutkovým okolnostiam žalovaného skutku a na svoju obhajobu uviedol, že v nočných hodinách odo dňa 23. februára 2001 až do dňa 24. februára 2001 do 03.00 hodiny ránej požíval alkoholické nápoje v hoteli Jalta v Trenčianskych Tepliciach. Po predchádzajúcej dohode so R. a P. pred hotelom Jalta po skončení diskotéky vzal osobné motorové vozidlo zn. Peugeot XXX, ktorého majiteľom bol jeho švager O. V., bývajúcí v Trenčianskych Tepliciach, na totožnej adrese rodinného domu ako on. Vošiel na prvé poschodie tohto rodinného domu, vzal kľúče od predmetného osobného motorového vozidla a vyhodil ich cez okno svojim kamarátom. Otcovi povedal, že už von nejde. Následne však von vyšiel, avšak nevie uviesť presne, či si sadol na miesto vodiča, prípadne spolujazdca. Následne si pamätá až dianie po dopravnej nehode. Dodal, že pri dopravnej nehode utrpel zranenie pravého kolena, otras mozgu a udretie chrbtice. Aj vzhľadom na zranenia, ktoré utrpel pri dopravnej nehode a hlavne to, že si priebeh jazdy nepamätá, zrejme v aute spal, že si taktiež nepamätá na to, že by sa niekomu po dopravnej nehode priznával, že auto viedol ako vodič on, je presvedčený, že vodičom v inkriminovanom čase nebol.

Spáchanie žalovaného skutku obžalovaným, aj napriek tomu, že sa obžalovaný k jeho spáchaniu nedoznal a na tom zotrval aj na ostatnom termíne hlavného pojednávania, bolo preukazované viacerými, na seba nadväzujúcimi a doplňujúcimi sa nepriamymi dôkazmi, a to jednak výpoveďou poškodeného G. R. ako svedka, ako aj výpoveďami ďalších svedkov, a to R. E., Y. L., H. E. R., podporne výpoveďou svedka K. H. a E. R., ďalej znaleckými posudkami a výsluchmi znalcov, ktorí ich podali, a to z odboru zdravotníctva, odvetvia chirurgie a psychiatrie, znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, relevantnými zabezpečenými listinnými dôkazmi, najmä protokolom o nehode v cestnej premávke, náčrtom a plánikom z miesta dopravnej nehody, fotodokumentáciou z miesta dopravnej nehody a z obhliadky motorového vozidla, protokolom o lekárskom vyšetrení ku skúške na alkohol v krvi.

Poškodený G. R. uplatňoval nárok na náhradu škody v mene svojho syna D. R. a ako svedok ku skutkovým okolnostiam uviedol, že dňa 24. februára 2001 mu otec obžalovaného (toho času zosnulý) v čase o 04.00 hodine ranej telefonoval, že jeho syn H. havaroval spolu s chalanmi, teda spolu s jeho synom D. a ešte jednou neznámou osobu. Následne po telefonickom vyrozumení odišiel svedok s manželkou do X. s poliklinikou v Ilave, kde sa osobne stretol s otcom obžalovaného, ktorý sa mu ospravedlňoval, aby mu prepáčil za jeho syna H., ktorý nemá na to, aby sa mu ospravedlnil sám. Otec obžalovaného, H. K. starší sa mu ospravedlňoval preto, že mu jeho syn H. K. mladší povedal, že vozidlo v čase dopravnej nehody riadil on sám. Následne otec obžalovaného odišiel z nemocnice a po vybavení prevozu syna D. odišiel aj on s manželkou, pričom sa zastavili na mieste dopravnej nehody, kde sa tam tiež nachádzal otec obžalovaného, ktorý sa mu opätovne ospravedlňoval za svojho syna. Ďalej uviedol, že jeho syn D. utrpel ťažké a rozsiahle zranenia a od času dopravnej nehody do 15. mája 2002 bol v kóme. Ďalej uviedol, že rozhodnutím Okresného súdu Trenčín bol neskôr ustanovený za opatrovníka synovi D., ktorý bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony.

Svedok R. E. uviedol, že počas výkonu svojej služby policajta v inkriminovanej dobe realizoval predmetnú dopravnú nehodu. Po príchode na miesto nehody vypočul svedka K. H., ktorý mu popísal priebeh deja po nehode k čomu dodal, že ľahšie zranený muž na neho kričal, by im pomohol, že on ich zabil. Po zadokumentovaní miesta nehody odišiel s kolegom L. do Nemocnice s poliklinikou v Ilave, kde po zistení zdravotných stavov zranených osôb, cestujúcich vo vozidle, podrobil dychovej skúške na alkohol a vypočul obžalovaného, ktorý mu uviedol, že vozidlo riadil on a jazdil rýchlosťou 110 km. Na otázku, ako vo vozidle sedeli, obžalovaný uviedol, že on bol vodičom, po je pravej strane sedel na prednom sedadle D. R. a za ním, za vodičom sedel H. P..

Svedok Y. L., policajt a kolega svedka E. potvrdil, že obžalovaný uviedol, že predmetné osobné motorové vozidlo riadil on, a že išiel rýchlosťou 110 km/hod.

Svedok H. E. R. uviedol, že ako primár úrazového oddelenia v Nemocnici s poliklinikou v Ilave navštívil jednu zo zranených osôb vážnej dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 24. februára 2001, a to pacienta K.. Hovoril s ním o 07.30 hodine uvedeného dňa. H. K. bol riadne pri vedomí a keďže sa o vec zaujímal, pýtal sa pacienta K. na to, kto viedol vozidlo. H. K. uviedol, že on, a že tesne pred nehodou išiel rýchlosťou 110 km.

Svedok K. H. uviedol, že dňa 24. februára 2001 v čase o 03.00 hodine riadil osobné motorové vozidlo z Dubnice nad Váhom do Ľuborče, pričom pri prechádzaní okolo motela Trója videl, ako smerom z Trenčianskej Teplej do Dubnice nad Váhom jazdí veľkou rýchlosťou osobné motorové vozidlo nezistenej značky, pričom sledoval jeho predné svetlá, ktoré sa počas jazdy akoby stratili a po pár sekundách zaregistroval už iba jedno svetlo, pričom vozidlo následne zmizlo z jeho dohľadu. Za 30 sekúnd prišiel ku križovatke smerom na Nemšovú, pričom zbadal, že vozidlo sa čiastočne nachádza v priekope. Jeho zadná časť stále na ceste. Prišiel bezprostredne k havarovanému vozidlu, kde boli oboje predné dvere vozidla a dvere na pravej strane otvorené, vo vzdialenosti 15 metrov vpravo ležal na zemi muž, vo vzdialenosti 7 metrov od pravej strany vozidla smerom ku stredu vozovky ležal druhý muž. Ani jeden z nich sa nehýbal. Medzi otvorenými ľavými prednými a zadnými dverami, bližšie pri dverách vodiča stál mladý muž, ktorý bol opretý o strechu, ktorý mu na otázku čo sa stalo neodpovedal, prešiel ku zraneným osobám, pričom kríval na pravú nohu a držal sa za pravé koleno, prišiel ku ležiacej osobe, ktorá bola vo vzdialenosti 7 metrov a dýchala a začal ju trmáčať, pričom kričal na neho, aby mu pomohol. Následne prišiel k miestu dopravnej nehody na osobnom motorovom vozidle neznámy mladý muž, ktorý mu navrhol pomoc v tom, že zatelefonoje na políciu. Následne si zranený muž z havarovaného vozidla

vypýtal od tohto neznámeho mladého muža mobilný telefón a zatelefonoval si. Neskôr prišiel na miesto nehody otec zraneného muža. Po príchode polície z miesta nehody odišiel.

Z výpovede svedka E. R. vyplynulo, že v inkriminovanej dobe, pred dopravnou nehodou viezol ako taxikár obžalovaného, D. R. a H. P. v Trenčianskych Tepliciach domov k obžalovanému. Všetci boli pod vplyvom alkoholu, najviac policajt (H. P.) a najmenej obžalovaný. V čase, keď mali nastupovať do predmetného osobného motorového vozidla už pri nich nebol. Až neskôr sa dozvedel, že

Z výpovede svedka K. G. vyplynulo, že ako policajt v mesiaci február 2001 vykonal obhliadku predmetného osobného motorového vozidla po dopravnej nehode, pričom bola vykonaná pritom aj fotodokumentácia z tohto úkonu. Pri tomto úkone boli zaistené aj isté stopy z tohto vozidla, a to vlasy zo strešného okna nad miestom vodiča a krvné stopy, ktoré boli zaistené na pravom zadnom sedadle a na zadnom pravom prahu vozidla. Tieto zaistené stopy ako upotrebitelné boli zaslané na znalecké skúmanie kriminalistickým ústavom.

Z výpovedi svedkov E. E. a E. Y. ml. vyplynulo, že po dopravnej nehode navštívili obžalovaného, svojho priateľa v nemocnici, kde bol hospitalizovaný. Obžalovaný hovoril, že na priebeh dopravnej nehody si nepamätá, pamätá si iba okamih, keď z auta tvrdo dopadol na zem a kotúľal sa. Podľa názoru svedka E., vozidlo viedol ako vodič obžalovaný, pretože vozidlo patrí rodine K.. Svedok Y. ml. ďalej uviedol, že po pár dňoch, čo navštívili obžalovaného v nemocnici jeho aj E. navštívili policajti, ktorí ich vzali k výsluchu, kde mali uviesť všetko, čo im povedal obžalovaný pri návšteve. Potom, čo E. vyšiel vystresovaný od výsluchu, ho E. zreteľne upozornil na to, aby vypovedal, že obžalovaný viedol ako vodič motorové vozidlo. Ďalej uviedol, že on policajtom uviedol iba to, čo počul naozaj od obžalovaného, ktorý si nespomína na to, kto bol vodičom. Výsluch trval tri a pol hodiny, kedy bol vystavený značnému psychickému nátlaku. Napokon on nič nepodpisoval, pretože žiadna výpoveď protokolovaná nebola.

Poškodená L. P. uplatňovala nárok na náhradu škody za svojho zosnulého manžela, H. P. a ako svedkyňa na objasnenie skutkových okolností nič podstatné uviesť nevedela.

Poškodený O. V., vlastník osobného motorového vozidla zn. J. XXX EČ: H. XXXMPZ „D“ nárok na náhradu škody neuplatňoval a ku skutkovým okolnostiam ako svedok taktiež nič podstatné uviesť nevedel.

Svedkyňa H.. J. J., ktorá mala ako lekárka službu v inkriminovanom čase v Nemocnici s poliklinikou v Ilave taktiež nič podstatné na objasnenie skutkových okolností neuviedla.

Poškodeného D. R. ako svedka nebolo možné od času predmetnej nehody až doposiaľ k veci z objektívnych zdravotných dôvodov, popisovaných aj v podanom znaleckom posudku z odboru zdravotníctva, odvetvia chirurgie vypočuť.

Zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, odvetvia chirurgie ako aj z opakovaných výsluchov znalca H.. H. J. vyplynuli nasledovné skutočnosti:

Zranenia, ktoré utrpel poškodený D. R. v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou mali vážny charakter, a to polytraumatizmus, difúzne axonálne poškodenie mozgu, subdurálne krvácanie a hygrom v čelovej oblasti vľavo, zlomeninu spodiny lebečnej a spánkovej kosti vľavo, pohmoždenie pľúc vľavo, zlomenina VII. - IX. Rebra vľavo, ľavostranný haemothorax (nahromadenie krvi v ľavej hrudnej dutine), roztrhnutie bránice vľavo, zlomenina II. hrudného stavca až 1. drienkového stavca vrátane posunu kostných úlomkov do miechového kanála a zlomenina 3. drienkového stavca, zlomenina ľavej kľúčnej kosti s posunom kostných úlomkov a mnohopočetné odreniny a pohmoždenia po celom tele viedli k množstvu komplikácií, ktoré samé o sebe poškodeného ohrozovali na živote. Tieto viaceré komplikácie znalec viedol na strane 9 svojho posudku. K jeho následnému aj súčasnému zdravotnému stavu znalec ďalej uviedol, že zranenia poškodeného pomerne dlho ohrozovali priamo na živote a aj v súčasnej dobe môže poškodený v ich dôsledku a komplikácií skončiť. Súčasný jeho zdravotný stav možno považovať za stacionárny, bez predpokladu zlepšenia. Poškodený je v stave vigílnej kómy, kedy nevníma okolie, nereaguje na vonkajšie zvukové a obrazové podnety, je však schopný prijímať potravu. V dôsledku prerušenia miechy má ohnuté dolné končatiny a nevláda svoje vylučovanie. Prakticky strnulo leží na posteli, čo vedie k preležaninám, t. j. dekubitov, zápalových komplikácií čo bližšie špecifikuje. Nutné je

polohovanie poškodeného a prakticky 24 hodinová nepretržitá starostlivosť inej osoby so zdravotným vzdelaním o poškodenom pri základných úkonoch. Dodal, že vzhľadom na charakter a rozmiestnenie zranení na tele ako aj na základe poškodenia vozidla nie je možné ustáliť polohu, kde sa nachádzal pred nehodou poškodený a tieto mohol utrpieť na ktoromkoľvek mieste. Jediné, čo je isté, že náraz tupých častí interiéru vozidla do poškodeného bol z ľavej strany.

Zranenia, ktoré utrpel obžalovaný v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou sú zranenia ľahkými, bez ohrozenia na živote, s predpokladanou dobou liečenia 3 týždne, a to otras mozgu bez známk pohmoždenia mozgového tkaniva a bez známk krvácania do mozgu a mozgových obalov, podvrtnutie krčnej chrbtice bez úrazových zmien na stavcoch krčnej chrbtice, pohmoždenie chrbta a driekovej oblasti s mikroskopickým krvácaním do moču a pohmoždenie pravého kolena. Aj u tejto osoby znalec dodal, že vzhľadom na charakter a rozmiestnenie zranení na tele ako aj na základe poškodenia vozidla nie je možné ustáliť polohu, kde sa nachádzal pred nehodou poškodený a tieto mohol utrpieť na ktoromkoľvek mieste.

Pokiaľ ide o zranenia poškodeného H. P. ktoré utrpel v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou je problematické sa k nim vyjadriť ako aj k príčine smrti. Po nehode a vzniku poranení bol v bezvedomí, V popredí bola jeho resuscitácia, ktorá však nebola úspešná a o cca 05.55 hodine zomiera. V čase medzi vznikom poranení a smrťou nebol priestor na odborné vyšetrenia, ktoré by napomohli k diagnostike príčin smrti. H.. J. J., lekárka OAIM Nemocnice s poliklinikou v Ilave vo svojej lekárskej správe o pravdepodobnej príčine smrti tohto poškodeného uvádza, že pri vonkajšej obhliadke jeho tela nezistila žiadne vonkajšie poranenia. Ako pravdepodobnú príčinu smrti uviedla poranenia hlavy (vnútrolebkové) a mozgu a vnútrohrudné poranenie pľúc a srdca. Keďže nebola vykonaná súdno-lekárska pitva tohto poškodeného nie je možné sa bližšie ku zraneniu a príčine smrti tohto poškodeného vyjadriť.

Zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie ako aj z výsluchu jedného zo znalcov H.. R. G. vyplynuli nasledovné skutočnosti:

Obžalovaný v inkriminovanom čase vedel rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a svoje konanie mohol ovládať v miere nepodstatne, forenzne zmenšenej, vplyvom simplexnej opitosti. Jeho spomienky po dopravnej nehode sa menili, spočiatku uvádzal pred svedkom H.. R. a príslušníkmi polície, že auto ako vodič viedol on, neskôr si nepamätal, na aké miesto do aut sadal ani kto auto ako vodič viedol. Neskôr si pamätá (vyplýva z pohovoru s ním), že si sadal na zadné sedadlo, a že on nešoféroval. Obžalovaný subjektívne udáva stratu vedomia. V čase predmetnej dopravnej nehody sa nepodarilo objektivizovať, nebol v bezvedomí. Nekonštantnosť spomienok obžalovaného za obdobie inkriminovaného deja (počiatok a priebeh jazdy po autonehodu) svedčí podľa zistení oboch znalcov o účelovosti obrany obžalovaného.

Vyššie uvedené skutočnosti potvrdil aj pri svojom výsluchu druhý znalec a spracovateľ vyššie uvedeného znaleckého posudku, H.. E. Z., ktorý ešte bližšie objasnil ich spoločné závery pri ich znaleckom skúmaní a relevantne vysvetlil ich legitímnosť pri odpovediach na všetky položené otázky.

Zo znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity ako aj z výsluchu jedného z jeho spracovateľov A.. C. J. výsluchu vyplynuli nasledovné skutočnosti:

Vodič vozidla Peugeot XXX vchádzal do ľavotočivej zákruty pred križovatkou technicky prijateľnou rýchlosťou 107 km/hod. a v tomto čase sa nachádzalo toto vozidlo v pravej polovici cesty v smere jazdy, a to cca 142,70 m pred jeho vypočítanou konečnou polohou. Vodič začal brzdiť v čase cca 1,20 s od začiatku simulácie, t. j. cca 9,51 s pred zastavením vozidla, kedy bola okamžitá rýchlosť vozidla cca 106 km/h a nachádzalo sa cca 35,55 m od jeho polohy v čase začiatku simulácie, t. j. cca 107,15 m pred jeho vypočítanou konečnou polohou - vzhľadom na priebeh šmykových stôp na ceste pred zídením vozidla z cesty a konečnú polohu vozidla po dopravnej nehode je technicky prijateľné, že vodič vozidla pred zídením intenzívne brzdil. Vozidlo po zídení vpravo mimo cestu v smere jeho pôvodnej jazdy v čase cca 2,55 s od začiatku simulácie, t. j. cca 8,16 s pred zastavením začalo kontaktovať jeho pravým kolesom s terénom pod úrovňou cesty, pričom rýchlosť vozidla bola v tomto čase cca 98,5 km/h a od polohy na začiatku simulácie prešlo vozidlo dráhu 73,32 m. Počas prevracania sa vozidlo na teréne pod úrovňou cesty a pri vychádzaní na „násyp“ cesty došlo k nárazu ľavej prednej časti vozidla do svahu „násypu“ a to v čase 3,93 s od začiatku simulácie, t. j. 6,78 s pred zastavením, kedy bola rýchlosť vozidla cca 57,8 km/h a od polohy na začiatku simulácie pohybu po konečnú polohu prešlo vozidlo za vypočítaný čas cca 10,71 s vypočítanú dráhu cca 142,70 m. Pri vypočítanom pohybe vozidla počas nehodového deja

sa toto 2-krát prevrátilo okolo pozdĺžnej osi cez strechu, a to prvýkrát po dopade na terén pod úrovňou cesty a druhýkrát po náraze ľavej prednej časti vozidla do svahu „násypu“ cesty počas vychádzania na cestu. V znaleckom posudku popísaný a graficky znázornený technicky prijateľný pohyb vozidla počas nehodového deja dobre korešponduje so zadokumentovanými stopami (šmykové stopy pred zídením vozidla z cesty, stopy po pneumatikách na ceste za vozidlom v jeho konečnej polohe, konečná poloha vozidla), ako aj s poškodeniami vozidla (poškodenie závesu pravého predného kolesa, poškodenie závesu ľavého predného kolesa, poškodenie karosérie pri prevracaní sa vozidla). Rýchlosť vozidla na začiatku nehodového deja bola cca 107 km/h, keď v tomto okamihu vodič vchádzal do ľavotočivej zákruty pred vjazdom do križovatky. V čase primárneho nárazu pravej prednej časti vozidla do terénu pod úrovňou cesty (po zídení vozidla vpravo mimo cestu v smere jeho pôvodnej jazdy) bola rýchlosť vozidla cca 98,5 km/h. Technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča vozidla, a to jeho jazda rýchlosťou vyššou ako bolo možné predmetný úsek cesty a križovatku prejsť. Z technického hľadiska nie je možné určiť, kto z pasažierov vozidla bol vodičom v čase dopravnej nehody a ktorí z pasažierov boli spolujazdcami, a to ani v rovine pravdepodobnosti. Z technického hľadiska nie je možné ustáliť polohu sedenia jednotlivých pasažierov vo vozidle bezprostredne pred nehodou, a to ani v rovine pravdepodobnosti. A súčasná úroveň poznania pri danej dopravnej nehode neumožňuje vypočítať pohyb posádky vozidla počas nehodového deja, na základe ktorého by bolo možné ustáliť sedenie jednotlivých osôb vo vozidle.

Z vykonanej rekognície v prípravnom konaní (č. I. 127-139 trestného spisu) vyplýva, že svedok K. H. jednoznačne opoznal obžalovaného H. K..

Zranenia a okolnosti smrti zomrelého H. P. boli zadokumentované lekáskymi správami, listom o prehliadke mŕtveho (č. I. 112-116 trestného spisu), z vyjadrenia riaditeľa Nemocnice s poliklinikou v Ilave (č. I. 117 trestného spisu) vyplýva, z akých dôvodov nebolo telo zomrelého pitvané. H. P. zomrel dňa 24. februára 2001 v čase o 05.55 hodine v Nemocnici s poliklinikou v Ilave a príčinou smrti bol polytraumatizmus v dôsledku zranení hlavy, mozgu a hrudníka, zastavením činnosti srdca a krvného obehu, ktoré vznikli pri predmetnej dopravnej nehode.

Zranenia poškodeného D. R. boli zadokumentované lekáskymi správami (č. I. 118-126 trestného spisu), pričom poškodený je doposiaľ v kóme, imobilný jeho verbálny kontakt s okolím je nemožný. V priebehu trestného konania však poškodený D. R. dňa 30. decembra 2013 zomrel (úmrtný list na č. I. 509 trestného spisu).

Z protokolov o lekáskom vyšetrení ku skúške na alkohol v krvi (č. I. 105 - 106 trestného spisu) vyplýva, že obžalovaný mal 1,37 promile alkoholu a poškodený D. R. 1,76 promile. Krv zosnulému poškodenému H. P. ku skúške na alkohol v krvi odobratá nebola.

Z protokolu o nehode v cestnej premávke (č. I. 140-143 trestného spisu) vyplývajú skutočnosti v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou, ktoré sú aj súčasťou skutkovej časti tohto rozsudku.

Ako listinné dôkazy boli zabezpečené aj náčrt z miesta dopravnej nehody (č. I. 144-146 trestného spisu), fotodokumentácia z miesta dopravnej nehody a z obhliadky motorového vozidla (č. I. 147-152 trestného spisu).

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. februára 2003 č. k. 22 NcP 1338/01-33, Sen 1043/01 bol poškodený D. R. právoplatne pozbavený na spôsobilosti na právne úkony.

Z evidenčnej karty tzv. „nevodiča“ vedenej Okresným dopravným inšpektorátom Policajného zboru v Trenčíne vyplýva, že obžalovaný ako osoba bez vodičského oprávnenia bol ešte dňa 28. augusta 1998 riešený za priestupok na úseku dopravy pri jazde motorovým vozidlom, okrem iného aj po požití alkoholických nápojov. Sankcionovaný bol finančnou pokutou v sume 1.000,- Sk a zákazom činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov.

V konaní pred súdom, na hlavnom pojednávaní na základe vykonaných dôkazov spôsobom a v rozsahu tak, ako navrhli procesné strany a ako bolo určené samosudcom a v rozsahu nutného doplnenia dokazovania v intenciách (rozsahu), v akom naznačil druhostupňový krajský súd vo svojom rozhodnutí, ktorým už raz meritórne rozhodnutie (rozsudok) okresného súdu zrušil, so zreteľom na ustanovenia

§ 2 odsek 19, § 278 odsek 1, odsek 2 Tr. poriadku, vyhodnotením týchto vykonaných dôkazov v súlade s § 2 odsek 12 Tr. poriadku, t. j. jednotlivo a vo vzájomnom súhrne bez ohľadu na to, ktorá z procesných strán tieto dôkazy navrhla či obstarala, bez opomenutia platnej zásady trestného konania („in dubio pro reo“, t. j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného), (opätovne) dospel súd k tomu, že v danom prípade bolo skutočne nepochybné dokázané, že sa stal skutok pre ktorý je obžalovaný stíhaný a súčasne aj to, že tohto žalovaného skutku sa dopustil práve obžalovaný H. K.. Okresný súd opätovne konštatuje, že hoci v danom prípade ešte v čase po podaní prvej obžaloby prokurátorky existovali viaceré pochybnosti o dôvodnosti podozrenia zo spáchania žalovaného skutku obžalovaným H. K. a boli zistené aj vážne procesné pochybenia, ktoré mali za následok vrátenie veci prokurátorovi do prípravného konania, a takéto pochybnosti pretrvávali ešte aj v čase opätovného podania obžaloby prokurátorom, čo prvostupňový okresný súd riešil uznesením o zastavení trestného stíhania proti obžalovanému, potom čo druhostupňový krajský súd na podklade sťažnosti zrušil takéto rozhodnutie okresného súdu a tomuto vec vrátil na ďalšie konanie, k vyššie uvedenému konštatovaniu o nepochybnosti toho, že žalovaného skutku sa dopustil práve obžalovaný dospel súd k záveru až po vykonaní rozsiahlejšieho dokazovania oproti prípravnému konaniu, po opätovnom vykonaní znaleckého dokazovania z odboru cestnej dopravy potom, čo procesné strany, t. j. obžalovaný a prokurátor nedospeli ku konsenzu (súhlasu) čítania znaleckého posudku pôvodne pribratého znalca (Ing. R.), ktorý však už v čase vykonávania hlavného pojednávania nebol znalcom. K tomuto opätovnému záveru dospel prvostupňový okresný súd aj napriek dôkazom, ktorý obžalovaný zaobstaral až v čase odvolacieho konania, po predchádzajúcom meritórnem rozhodnutí okresného súdu, ktorý predkladal druhostupňovému krajskému súdu prostredníctvom zvoleného obhajcu. Týmto dôkazom bol písomný znalecký posudok znalca H.. Y. X., z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie, na ktorých záveroch tento znalec pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní aj naďalej zotrval. Okresný súd (aj na podklade dôvodov uznesenia krajského súdu, ktorým bola z odvolacieho konania trestná vec vrátená okresnému súdu na doplnenie dokazovania a opätovné meritórne rozhodnutie) výsluch znalca vykonal aj za prítomnosti znalca Ústavu súdneho inžinierstva A.. C. J. ako aj znalca H.. H. J. z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie, ktorí už predtým na hlavnom pojednávaní ako znalci boli vypočutí. Okresný súd na podklade takto vykonaného dokazovania, jeho výsledkov dospel k tomu, že závery znalca H.. Y. X., predovšetkým však jeho „úvahy“ o tom, že obžalovaný H. K. sedel na zadnom mieste predmetného vozidla v čase nehody, a že poškodený H. P. sedel na mieste vodiča, čomu nasvedčujú ich vzniknuté zranenia, nemožno akceptovať, pretože takéto „úvahy“ znalca, ich presvedčivosť, vyvracajú už predtým vykonané všetky relevantné dôkazy, ktoré usvedčovali a naďalej usvedčujú obžalovaného H. K. zo spáchania žalovaného skutku. Okresný súd poukazuje na to, že znalci tak H.. H. J. ako aj A.. C. J. presvedčivo na hlavnom pojednávaní spochybnili akceptovateľnosť (prijateľnosť) záverov znalca H.. Y. K. vo viacerých podstatných detailoch. Ani opätovný výsluch znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie, H.. E. Z. nevedol k spochybneniu podaných záverov už predtým podaného znaleckého posudku z tohto odboru. Práve naopak, tento znalec tak, ako aj druhý znalec H.. R. G., náležite, resp. presvedčivo vysvetlil opodstatnenosť svojich záverov, ku ktorým dospeli v pôvodne podanom svojom písomnom znaleckom posudku a rovnako zrozumiteľne vysvetlil ich legitímnosť, ohľadne ich záverov o amnézii, t. j. strate pamäti obžalovaného v inkriminovanom čase.

Obžalovaného obrana spočívala prakticky v tom, že si nepamätá (amnézia) v dôsledku utrpeného otrasu mozgu práve podstatný úsek prežitých skutkových okolností, a to od momentu, keď si on a obaja poškodení sadli do predmetného osobného motorového vozidla do momentu, keď sa ocitol mimo tohto vozidla po nehode. Vyslovil názor, že počas jazdy sedel mimo miesta vodiča a zrejme spal. Táto obrana obžalovaného však na podklade ostatného vykonaného dokazovania ž na hlavnom pojednávaní bola jednoznačne vyvrátená podaným znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie vrátane výsluchu jedného zo znalcov, H.. R. G., ktorý relevantne, bez podstatných pochybností odborne a vyčerpávajúco vysvetlil, že takéto amnézia (výpadok pamäte prežitých udalostí) v danom prípade nie je možný. Preto so zreteľom na ďalšie vykonané dôkazy, ktoré usvedčili obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a tak, ako je tento uvedený aj vo výrokovej časti tohto rozsudku súd mohol vyhodnotiť takúto obranu obžalovaného jednoznačne za účelovú, so snahou vyhnúť sa tak trestnoprávnej zodpovednosti ako aj zodpovednosti za spôsobenú škodu. So závermi oboch znalcov - psychiatrov ohľadne tejto otázky sa možno stotožniť skutočne aj z hľadiska logiky. Je pravdou, že v danom prípade podstatným usvedčujúcim dôkazom je iba nepriamy dôkaz, a to výpoveď svedka, ktorý stotožňuje ako vodiča predmetného osobného motorového vozidla obžalovaného, ktorý mal takúto informáciu priamo od obžalovaného. V danom prípade je však takých svedkov viac, a to otec poškodeného D. R., G. R., príslušníci polície R. E., Y. L., primár

úrazového oddelenia v Nemocnici s poliklinikou v Ilave - H.. E. R., keď pritom neexistovali žiadne skutočnosti, ktoré by poukazovali na nevierhodnosť týchto vykonaných dôkazov. Podporujú to aj ďalšie dve preukázané skutočnosti, a to, že obžalovaný bezprostredne po nehode sa priznal k tomu, že vozidlo ako vodič viedol on, čo aj podľa znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie možno považovať za pravdivé, keďže ide o reakciu krátko po predmetnej nehode. Ďalej to, že obžalovaný uviedol údaj o rýchlosti vozidla tesne pred nehodou, ktorý je prakticky totožný s vypočítaným údajom o rýchlosti vozidla znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva. Taktiež výpoveď ďalšieho svedka E. R., v konaní pred súdom, na hlavnom pojednávaní logicky usvedčuje obžalovaného, ktorý mal byť v takom stave po požití alkoholických nápojov, že umožňoval prakticky iba jemu viesť predmetné motorové vozidlo. Napokon aj keď obžalovaný v inkriminovanom čase nemal vodičské oprávnenie, skúsenosti s vedením motorových vozidiel už mal ako maloletý, a to dokonca po požití alkoholických nápojov (!), čo preukazuje aj jeden, políciou zadokumentovaný prípad. Tiež logickým sa potom javí aj to, že vozidlo, ktoré patrilo jeho strýkovi, viedol ako vodič práve obžalovaný. Skutočnosť, že vozidlo teda viedol obžalovaný v inkriminovanom čase posilňuje ďalej aj preukázaná skutočnosť z výpovede ďalšieho svedka, K. H., ktorý obžalovaného našiel po svojom príchode na miesto nehody práve pri dverách vodiča predmetného vozidla. Aj ďalšie tieto uvedené dôkazy sú súdom považované za vieryhodné, keďže neboli spochybnené žiadnymi relevantnými skutočnosťami. Tieto všetky uvedené dôkazy, spolu s ďalšími zabezpečenými a vykonanými relevantnými dôkazmi, výpoveď svedka E. E., znalecký posudok z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie, vrátane výsluchu znalca H. H. J., listinné dôkazy, ako zápisnica o vykonaní rekognície, protokol o nehode v cestnej premávke, náčrt a plán z miesta dopravnej nehody, fotodokumentácia z miesta dopravnej nehody a z ohliadky motorového vozidla, z protokolu o vyšetrení ku skúške na alkohol v krvi obžalovaného, lekárske správy tvoria ucelený reťazec nepriamych dôkazov, ktoré bez rozumových pochybností nezvratne usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a tak, ako je tento uvedený aj vo výrokovej časti tohto rozsudku. Pokiaľ ide o výpoveď svedka E. Y. ml., obsah jeho výpovede so zreteľom na konštatované vyššie uvedené usvedčujúce dôkazy nemal žiaden prakticky pozitívny vplyv na obhajobné tvrdenia obžalovaného ani neprispel k exculpácii (vyvineniu) obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku či nemal za dôsledok relevantné spochybnenie o konštatovaní osoby obžalovaného ako vodiča predmetného osobného motorového vozidla v inkriminovanom čase. Ani ďalšie skutočnosti, zadokumentované ako stopy zaistené políciou v exteriéry aj v interiéry predmetného osobného motorového vozidla takýto vplyv nemajú. Totiž z preukázanej skutočnosti o rotácii osobného motorového vozidla ako aj rotácii tiel všetkých troch osôb v ňom v momente nehodového deja mohlo mať za následok, že akékoľvek biologické vzorky všetkých troch osôb sa mohli nachádzať na rôznych miestach bez ohľadu toho, kde tieto osoby pôvodne sedeli vo vozidle. Rovnako tiež nemožno vylúčiť to, že zaistené biologické stopy, nestotožnené s osobami všetkých troch osôb v inkriminovanom čase nemôžu patriť iným osobám, ktoré prišli hoci aj v krátkej dobe predtým do styku s predmetným osobným motorovým vozidlom. Pre úplnosť súd dodáva, že pokiaľ sa obžalovaný bránil aj tým, že utrpel zranenia, ktoré nenasvedčujú tomu, že by mal byť vodičom, takúto obranu vyvracia práve znalecký posudok z odbor zdravotníctva, odvetvia chirurgie, v časti konštatovaných zranení a ich príčin vzniku pri obžalovanom. V konečnom dôsledku súd návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania vykonaním exhumácie a následnej pitvy zomrelého H. P., so zreteľom na všetky vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní považoval za návrh celkom bezdôvodný. Vykonanie takéhoto dôkazu, ktorý je veľkým zásahom do osobnostných práv a do úvahy prichádza skutočne iba v krajných prípadoch a v stave vážnej dôkaznej núdze, čo v danom prípade tomu tak nebolo. Okresný súd takéto opakované návrhy obžalovaného prostredníctvom zvoleného obhajcu musel vždy z vyššie uvedených dôvodov odmietnuť. Za dôvodný návrh na doplnenie dokazovania rovnako okresný súd nepovažoval návrh obžalovaného prostredníctvom zvoleného obhajcu na doplnenie dokazovania pribratím znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia neurológie, vzhľadom na presvedčivé a akceptovateľné závery znalcov z takéhoto odboru, odvetvia psychiatrie, ktorý odbor je prierezovým odborom vo vzťahu k odboru neurológie, čo znalec H.. E. Z. relevantne na hlavnom pojednávaní vysvetlil.

Súd na podklade vykonaných dôkazov, po ich vyhodnotení v zmysle vyššie uvedeného uznal obžalovaného preto za vinného zo spáchania žalovaného skutku tak, ako sa konštatuje aj vo výrokovej časti tohto rozsudku, ktorý skutok, bez narušenia jeho skutkovej totožnosti upravil o novú skutočnosť, ktorá nastala v priebehu konania pred súdom, a to smrť poškodeného D. R..

Po právnej stránke tento skutok (opätovne) vyhodnotil ako dokonaný trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona účinného do 31.7.2001 v jednočinnom súbehu s dokonaným trestným

činom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písmeno d) tohto konštatovaného trestného zákona, pretože iné právne posúdenie, t. j. v zmysle trestného zákona účinného v čase meritórneho rozhodnutia súdu (zákon č. 300/2005 Z. z.) s poukazom na ustanovenie § 16 odsek 1 Tr. zákona účinného do 31.7.2001 nie je priaznivejšie. Obžalovaný ako subjekt jednoznačne spĺňal podmienky trestnej zodpovednosti z hľadiska veku ako dospelý páchatel a neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali nepríčetnosti či zníženiu príčetnosti obžalovaného v inkriminovanom čase. Naplnená bola aj subjektívna stránka u oboch trestných činov - nedbanlivosť vo vedomej forme. Taktiež bola naplnená aj objektívna stránka, t. j. konanie, keď sa obžalovaný skutku dopustil skutočne porušením dôležitých konštatovaných ustanovení zákona č. 315/1996 Z. z. o cestnej premávke, ktoré musel obžalovaný ako vodič, hoci aj bez vodičského oprávnenia, dodržať pri vedení predmetného osobného motorového vozidla a boli jednoznačne v príčinnej súvislosti so vzniknutou dopravnou nehodou ako aj jej vzniknutými a konštatovanými skutočne nesmierne vážnymi následkami u oboch poškodených. Naplnené boli aj objekty, týchto oboch trestných činov, vrátane naplnenia potrebnej materiálnej stránky, stupňa nebezpečnosti, ktorý bol vzhľadom na zákonné kritéria zjavne vyšší ako nepatrný.

Zo správy o povesti obžalovaného Mestského úradu Trenčianske Teplice (na č. I. 301 trestného spisu) nevyplývajú žiadne negatívne poznatky o osobe obžalovaného.

Zo správy o priestupkoch na osobu obžalovaného (na č. I. 415 trestného spisu) vyplýva, že obžalovaný má dva záznamy o priestupkoch podľa Zákona č. 372/1990 Zb., z ktorých iba z jedného bol uznaný za vinného s uložením finančnej sankcie, blokovej pokuty.

Z odpisu z registra trestov na osobu obžalovaného (na č. I. 414 trestného spisu) vyplýva, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný.

Obžalovaný medzičasom (od 10. septembra 2003) získal vodičské oprávnenie na vedenie motorových vozidiel skupiny „B“ (osobné motorové vozidlá) a „AM“ (motocykle) a v evidenčnej karte vodiča Dopravného inšpektorátu PZ v Trenčíne má celkovo 6 (šesť) záznamov o porušení predpisov na úseku cestnej dopravy s uložením finančných sankcií.

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd prihliadal najmä na spôsob spáchania oboch trestných činov a ich následok, zavinenie a jeho mieru, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

U obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť, a to ani vedenie riadneho života, keď tento dostatočne nepreukazuje len jeho doterajšia trestná bezúhonnosť, pretože obžalovaný bol postihnutý aj za priestupky na úseku cestnej dopravy aj podľa zákona o priestupkoch č. 372/1990 Zb. Pred predmetnou dopravnou nehodou bol dokonca postihnutý už ako maloletá osoba za vedenie motorového vozidla bez vodičského oprávnenia a navyše pod vplyvom alkoholu (!). Potom s prihliadnutím na prítiažujúcu okolnosť, t. j. spáchanie viacerých trestných činov, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, nezmyselný dôvod jazdy osobným motorovým vozidlom, navyše pod vplyvom alkoholických nápojov s tak vážnymi a nenapraviteľnými následkami, smrť jednej mladej osoby a druhej mladej osoby s doživotnými vážnymi následkami, ktoré vážne postihli aj jeho rodinu, a ktoré napokon viedli aj k smrti tohto poškodeného, odôvodňujú aj napriek väčšiemu odstupu času (hoci bez zavinenia obžalovaného) od spáchania predmetného skutku do meritórneho rozhodnutia okresného súdu, iba úhrnný trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom. Okresný súd tento časový odstup však zohľadnil pri výmere trestu, keď obžalovanému uložil úhrnný (podľa § 35 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.7.2001) nepodmienečný trest odňatia slobody podľa § 224 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.7.2001 2 (dva) roky pri zákonnej sadzbe 6 mesiacov až 5 rokov. Na výkon trestu odňatia slobody okresný súd zaradil obžalovaného do najmiernejšej nápravno-výchovnej skupiny, t. j. do I. (prvej), pretože obžalovaný doposiaľ nielenže nebol vo výkone takéhoto trestu, ale nebol ani súdne trestaný, pričom iné, prísnejšie zaradenie obžalovaného, okresný súd nepovažoval za relevantné. Táto nápravno-výchovná skupina v zmysle súčasne platného trestného zákona, jeho prechodných ustanovení, zodpovedá ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Popri tomto treste bolo obžalovanému potrebné aj uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého duhu na primeranú štvorročnú dobu pri zákonom rozpätí od 1-ného do 10-tich rokov. Iba takto obe uložené trestné sankcie naplnia účel trestu, t. j. individuálno-preventívny účinok a s ním následne spojený generálno-preventívny účinok.

S predmetným trestným konaním konanie o náhrade škody, tzv. adhézne konanie, spojené bolo. Poškodený O. V., vlastník predmetného osobného motorového vozidla nárok na náhradu škody však neuplatňoval. Poškodená manželka zomrelého H. P., L. P. nárok na náhradu škody uplatnila riadne a včas, teda preukázala uplatňovaný materiálny nárok na náhradu škody, ktorý bol plne podložený aj listinnými dôkazmi (č. l. 68-73 trestného spisu) a preto okresný súd jej návrhu na uloženie takejto povinnosti obžalovanému v celom rozsahu vyhovel a v tejto časti adhézneho konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Pokiaľ však ide o nárok na náhradu škody vo vzťahu k poškodenému D. R., jeho otec, G. R. síce nárok na náhradu škody uplatnil včas, avšak nie riadne, kedy ani na hlavnom pojednávaní nárok na náhradu škody však ešte riadne nevyčísľil, a dokazovanie o jeho takomto nároku by presiahlo rámec dokazovania tohto trestného konania. Preto okresný súd v tejto časti adhézneho konania tohto poškodeného odkázal v celom rozsahu na (osobitné) občianske súdne konanie.

- inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a ťažkú ujmu na zdraví, pričom porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho postavenia a uloženú mu podľa § 15 odsek 1, odsek 2, § 4 odsek 3 písm. b) Zákona č. 315/1996 Z. z.

- v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, vykonával činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí a takýmto činom z nedbanlivosti spôsobil iný závažný následok,

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 (pätnástich) dní od jeho oznámenia (vyhlásenia, doručenia) prostredníctvom Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne.